

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobce: [REDACTED] v řízení zastoupeného [REDACTED] proti žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů, se sídlem Praha 7, Pplk.Sochora 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 19.4.2012, Zn. SPR-8505/11-22/APP

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 19.4.2012, Zn. SPR-8505/11-22/APP a rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 2.2.2012, zn. SPR-8505/11-14 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 8.808,- Kč, do 30 dnů od právní moci rozsudku, k rukám [REDACTED]

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 19.4.2012, Zn. SPR-8505/11-22/APP o zamítnutí rozkladu žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 2.2.2012, zn. SPR-8505/11-14, kterým bylo prokázáno, že žalobce v souvislosti se zpracováním osobních údajů prostřednictvím záznamu z kamery umístěné v provozovně na [REDACTED] tím, že na svých webových stránkách na sociální síti Facebook zveřejnil [REDACTED] obrazový záznam (fotografii) z kamery zachycující osobu podezřelou z krádeže, porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. a dále tím, že neoznámil svůj záměr zpracovávat osobní údaje

prostřednictvím kamerového systému před zahájením zpracování [REDAKCE] porušil povinnost stanovenou v § 16 zákona. Tím spáchal správní delikty dle § 45 odst. 1 písm. c) a 45 odst. 1 písm. i), za což mu uložil povinnost zaplatit pokutu 5.000 Kč a nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce je přesvědčen, že jeho jednání nebylo protiprávní, nebylo neoprávněným zpracováním osobního údaje, a proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.

Žalobce je přesvědčen, že žalovaný, resp. předseda žalovaného, nesprávně vyložil ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů, neboť veřejný zájem na zabránění trestné činnosti, případně dopadení pachatele, musí převážet nad zájmem na ochranu osobního údaje, podobizny, osoby v průběhu páchaní trestného činu. Žalobce je přesvědčen, že nebyl povinen mít předchozí souhlas subjektu údajů, neboť uvedení obrazového záznamu na sociální síti bylo nezbytné pro ochranu jeho majetkových práv a toto právo převažovalo nad právem pachatele na ochranu jeho osobních údajů, s přihlédnutím k tomu, že pořízený údaj zaznamenával osobu během páchaní trestné činnosti. Žalovaný v rozhodnutí pouze konstatoval existenci ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona, ale z rozhodnutí nevyplývá, že by jej aplikoval a nějak se jím v úvahách zabýval. Předseda Úřadu staví práva pachatele trestného činu na ochranu soukromí nad právo žalobce na ochranu vlastního majetku, s čímž žalobce zásadně nesouhlasí. Nesouhlasí se závěrem, že pachatel trestného činu má v průběhu páchaní trestné činnosti právo na soukromí. Tuto ochranu není možné považovat za absolutní. Rozhodnutí předsedy Úřadu se také nezabývalo otázkou předchozího souhlasu se zpracováním osobních údajů, když vstup do prodejny žalobce byl označen upozorněním, že prostor prodejny je sledován kamerou. Pokud je kladeno žalobci k tíži, že fotografie byla zveřejněna na serveru [REDAKCE] k tomu uvedl žalobce, že rozhodnutí o zveřejnění bylo učiněno provozovatelem tohoto serveru a není mu to možno přičítat k tíži.

Dále vytýká předsedovi žalovaného, že nevážil umístění a zaměření a účel umístění kamery, nezohlednil, že kamera v provozovně sledovala pouze vystavené zboží. Žalobce je přesvědčen o tom, že pojem „kamerový systém“ lze vykládat pouze jako soubor kamer a pod tento pojem by neměla být zařazena kamera jediná. Se závěrem, že kamerový systém je tvořen i jedinou kamerou žalobce nesouhlasí.

V tvrzeném rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je argumentováno aplikací presumpce nevinu. Po poškozené osobě ale lze velmi těžko chtít, aby ospravedlnila požadavek, aby presumovala u pachatele takového činu nevinu. Takto by ani policie nebyla oprávněna zveřejnit jakékoliv záběry ke zjištění pachatele, dokud soud nerozhodne o vině.

Žalobce pak nesouhlasí se závěrem, že v demokratickém právním státě je vyhledávání pachatelů a shromažďování důkazů o vině rolí orgánů činných v trestním řízení a nikoliv žalobce. Je přesvědčen o tom, že měl právo přispívat k dopadení pachatele, který odcizil jeho majetek, a to i shromažďování důkazů o jeho vině, samozřejmě v rámci právního řádu ČR. Jeho jednání nelze považovat za „brání zákona do vlastních rukou“, neboť způsoby a rozsah užití osobního údaje pachatele bylo adekvátní a přiměřené okolnostem případu. Fotografie byla vystavena [REDAKCE] po krádeži a je jasné, že s plynoucím časem se pravděpodobnost dopadení pachatele krádeže snižuje. Nelze proto klást k tíži žalobce, že se jeho pracovníci nespolehli jen na práci policie. Žalobce je přesvědčen o tom, že jeho jednání nevybočilo z rámce svépomoci stanovené v § 6 občanského zákoníku. Současně poukázal na

to, že je běžnou praxí, kterou žalovaný nepostihuje, je, že televizní stanice vysílají záběry z průmyslových kamer, které zachytily trestnou činnost. Žalobce nevidí důvod, proč by měl být znevýhodněn oproti provozovateli televizního vysílání. Dále žalobce připomněl, že účel ochrany majetku žalobce a snaha zabránit vzniku škody splněn byl, neboť pachatel byl dopaden a k jeho dopadení by nedošlo bez informací poskytnutých od osob, které se s fotografií seznámili. Nejednalo se o dodatečné pranýřování soukromé osoby, ale o užití osobního údaje ve chvíli, kdy útok na majetku žalobce trval. Nikdo z pracovníků žalobce se veřejně nevyjadřoval k totožnosti pachatele, nikdo z uživatelů stránek Facebook žalobci jméno nebo další údaje o pachateli nesdělil. Tyto údaje byly předány Policii ČR a žalobce jimi nikdy nedisponoval.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zkonstatoval skutkový stav i dosavadní průběh správního řízení a uvedl, že žalobce pochybil, když zveřejnil na svých webových stránkách na sociální síti Facebook obrazový záznam (fotografii) z kamery zachycující osobu podezřelou z krádeže a dále, že neoznámil Úřadu pro ochranu osobních údajů svůj záměr zpracovávat osobní údaje prostřednictvím kamerového systému před zahájením zpracování [REDACTED]. Žalovaný zdůraznil, že je nutno rozlišovat mezi pořízením záznamu (tj. shromážděním osobních údajů) a jeho dalším využitím formou zveřejnění vůči v podstatě neomezenému okruhu osob. Uvedl také, že instalace kamerového systému v maloobchodní prodejně je v zásadě přípustná, je-li současně zajištěno právo zaměstnanců na ochranu před nepřetržitým sledováním na pracovišti a jsou-li řádně splněny další povinnosti správce stanovené zákonem č. 101/2000 Sb., např. informační povinnost, registrační povinnost atd. Kamerový systém ale nerozlišuje mezi běžným nakupujícím a „zlodějem“. Na záznamu je tak zachycen kdokoli, kdo vstoupí do prodejny. Samotný záznam tak nemůže být nikomu zpřístupněn nebo zveřejněn s výjimkou zákonem vymezených případů. Nelze připustit, aby osobní údaje všech, kteří do sledovaného a veřejnosti přístupného prostoru vejdou, byly zaznamenány a uchovávány a současně bylo ponecháno pouze na správci (tj. soukromé osoby), koho ze zaznamenaných označí za zloděje či jinak nevhodnou či závadovou osobu a fotografii či jinou část záznamu s touto osobou následně zveřejní včetně svého úsudku. V takovém případě by byl každý ve svém každodenním životě vystaven neustálému sledování a monitorování a neměl by jistotu zda, kdy a v jaké souvislosti bude zveřejněna jeho fotografie či jeho další osobní údaje. Smyslem a účelem pořízení záznamu je zachycení podoby určité osoby přispět k její následné identifikaci a nalezení v případě, kdy je podezřelá z protiprávního jednání či kdy může ke spáchanému jednání poskytnout další informace. Toho lze dosáhnout předáním záznamu orgánům činným v trestním řízení. Ty porovnáním s vlastními evidencemi mohou uvedenou osobu ztotožnit. Pokud se toto nepodaří, teprve poté mohou zveřejnit v nezbytném rozsahu fotografii a to na základě výslovného zákonného zmocnění dle § 81 písm. a) bodu 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. I v případě řešení, které zvolil žalobce, je nakonec nutné odevzdat získané údaje orgánům Policie ČR. Tento postup není možné schvalovat, neboť to jsou pouze orgány činné v trestním řízení a soudy, které mohou určit, zda se v daném případě o porušení zákona jednalo či nikoliv. Žalovaný je přesvědčen, že pouze první postup ob stojí v testu proporcionality mezi právem na soukromí zaznamenané osoby a právem žalobce. Účel využití bezpečnostních kamer ve fázi zaznamenání protiprávního jednání spočívá pouze a výlučně v následném předání záznamu Policii ČR, zveřejnění záznamu samotným správcem je v rozporu s tímto účelem.

Žalobce tedy dle žalovaného nebyl oprávněn zveřejnit pořízený záznam, neboť se jedná o zpracování osobních údajů k jinému účelu, než ke kterému byly shromážděny. Na

takové zpracování nelze vztáhnout ani výjimku dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť je v rozporu s právem subjektu na ochranu jeho soukromého života.

Dále žalovaný uvedl, že nelze předpokládat, že vstupem do sledovaného prostoru osoba souhlasí nejen se zpracováním svých osobních údajů, ale současně, že souhlasí s jejich zveřejněním ve formě své fotografie nebo části pořízeného záznamu. Ani samotný vstup do sledovaného prostoru nemůže být konkludentním souhlasem, neboť nesplňuje podmínky souhlasu se zpracováním osobních údajů dle § 4 písm. n) a § 5 odst. 4 zákona, zejména se nejedná o informovaný, vědomý a dobrovolný úkon.

Ve vztahu k pojmu kamerový systém uvádí žalovaná, že takový pojem zákon nezná, nepoužívá, stejně jako nepoužívá pojem kamera, záznam z kamery apod. Tento pojem užívá žalovaný jako obecnou zkratku, která vyjadřuje instalaci zařízení (kamery), které zaznamenává obraz (případně i zvuk) z určitého prostoru a dále jej uchovává pro pozdější využití.

K otázce presumpce nevinny a možnosti Policie ČR zveřejnit záběry, které jí byly poskytnuty ke zjištění pachatele, uvedl žalovaný, že tato možnost je pro Policii ČR upravena v § 81 písm. a) bodu 2 zákona č. 273/2008 Sb. V případě trestního řízení je upraveno informování veřejnosti ze strany orgánů činných v trestním řízení v § 8a trestního řádu. Žalovaný poukázal na to, že žalobce svým postupem zmařil přípustnost jednoho z důkazů pro případné trestní řízení a tím činnost orgánů činných v trestním řízení ztížil.

K otázce svépomoci žalovaný uvedl, že se jedná o institut občanského práva, nikoliv o okolnost, která by vylučovala protiprávnost ve vztahu ke spáchání správního deliktu (tj. v oblasti práva veřejného). Jeho jednání je tzv. ofenzivní svépomocí, která je v zásadě vyloučena. Jednou z podmínek svépomoci je mimo jiné skutečnost, že se nelze účinně dovolat pomoci moci veřejné, což není tento případ, neboť žalobce se mohl obrátit přímo na orgány činné v trestním řízení. Navíc nebyly splněny podmínky uváděné žalobcem pod písm. b) a c), tedy bezprostřednost zásahu, a aby svépomoc byla provedena přiměřenými prostředky v poměru k intenzitě, nebezpečí a způsobu zásahu. Pokud jde o závěry zveřejňované v televizním zpravodajství, nemá žalovaný informace o tom, že se nejedná o záběry poskytnuté Policií ČR. V opačném případě by se Úřad tímto zpracováním osobních údajů nepochybně zabýval. Závěrem pak uvedl, že povinností každého správce je takový záznam předat orgánům činným v trestním řízení a nikoli jej zveřejňovat. Uvedené pravidlo neslouží k ochraně „zloděj“, ale jako princip ochrany soukromí každého, kdo se pohybuje ve veřejném prostoru a je dennodenně zaznamenávám desítkami kamer. Nesplnění oznamovací povinnosti vůči Úřadu dle § 16 zákona žalobce uvedou žalobou nijak nezpochybňuje. Závěrem pak žádal, aby soud žalobu zamítl, jako nedůvodnou.

Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě soudu nevyjádřil výslovný nesouhlas s tímto postupem, a proto má soud za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního). Žalovaný výslovně souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.

Ze správního spisu, předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, tyto podstatné skutečnosti:

Na základě podnětu zasláního Úřadu pro ochranu osobních údajů zahájil žalovaný dne 5.12.2011 správní řízení se žalobcem pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) a i) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti se zpracováním osobních údajů záznamem z kamerového systému [REDAKCE] tím, že na svých stránkách na sociální síti Facebook zveřejnil [REDAKCE] obrazový záznam (fotografii) z kamerového systému zachycující osobu podezřelou z krádeže [REDAKCE], a dále tím, že neoznámil svůj záměr zpracovávat osobní údaje prostřednictvím kamerového systému před zahájením zpracování, čímž mohlo dojít k porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) a § 16 zákona č. 101/2000 Sb. [REDAKCE] žalobce zaslal odpověď k oznámení o zahájení správního řízení, ve kterém nesouhlasil se zde uvedenými tvrzeními. [REDAKCE] se konalo ústní jednání a nahlédnutí do spisu správního řízení. K dotazu žalovaného sdělila Policie ČR, že krádež [REDAKCE] byla prověřována policií, že od společnosti [REDAKCE] obdrželi kamerový záznam a tento byl i se spisovým materiálem [REDAKCE] že v daném případě policie nezveřejnila osobní údaje ani fotografii pachatele, že nebyla policie ze strany žalobce informována o tom, že žalobce zamýšlí uveřejnit fotografii pachatele na sociální síti a že žádný z policistů sloužících [REDAKCE] neďal. k doporučení zástupci společnosti [REDAKCE] ke zveřejnění podezřelé osoby na sociální síti ani nijak jinak. Policie byla informována ze strany žalobce o tom, že vyvěsili fotografii na sociální síti až poté, co byla vystavena, a měli poznat totožnost uvedené osoby. Žalovaný vydal [REDAKCE] rozhodnutí, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 5.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení, neboť dospěl k závěru, že v souvislosti se zpracováním osobních údajů prostřednictvím záznamu z kamery umístěné v provozovně [REDAKCE]

1. tím, že na svých webových stránkách na sociální síti Facebook zveřejnil [REDAKCE] kamery, zachycující osobu podezřelou z krádeže, porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost správce zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny; zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6 zákona, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas;
2. a dále tím, že neoznámil svůj záměr zpracovávat osobní údaje prostřednictvím kamerového systému (jedné kamery) před zahájením zpracování [REDAKCE] porušil povinnost stanovenou v § 16 zákona, tedy povinnost toho, kdo hodlá jako správce zpracovávat osobní údaje, tuto skutečnost písemně oznámit Úřadu pro ochranu osobních údajů před zpracováním osobních údajů,

a tím spáchal v bodě 1 správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje způsobem, kterým neodpovídá stanovenému účelu a v bodě 2 správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. i) zákona č. 101/2000 Sb., neboť nesplnil oznamovací povinnost podle zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o kterém rozhodl předseda žalovaného napadeným rozhodnutím, ve kterém rozklad zamítl, když neshledal důvod pro revizi napadeného rozhodnutí, jelikož závěry správního orgánu prvního stupně považoval za správné, když i on dospěl k závěru, že se žalobce vytykávaného deliktu dopustil. Současně neshledal ani důvody pro změnu výše uložené pokuty.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci byla žalobci uložena pokuta jednak za to, že na svých webových stránkách na sociální síti Facebook zveřejnil [REDAKCE] záznam z kamery, zachycující osobu podezřelou z krádeže, čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona, a jednak za to, že neoznámil svůj záměr zpracovávat osobní údaje prostřednictvím kamerového systému (jedné kamery) před zahájením zpracování [REDAKCE], čímž porušil povinnost stanovenou v § 16 zákona na ochranu osobních údajů.

Při posouzení důvodnosti podané žaloby vycházel soud z následující právní úpravy:

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon“ nebo „zákon na ochranu osobních údajů“) správce je povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas.

Podle § 3 odst. 6 zákona se ustanovení § 5 odst. 1 a § 11 a 12 nepoužijí pro zpracování osobních údajů nezbytných pro plnění povinností správce stanovených zvláštními zákony pro zajištění

- a) bezpečnosti České republiky,
- b) obrany České republiky,
- c) veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti,
- d) předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů
- e) významného hospodářského zájmu České republiky nebo Evropské unie
- f) významného finančního zájmu České republiky nebo Evropské unie, kterým je zejména stabilita finančního trhu a měny, fungování peněžního oběhu a platebního styku, jakož i rozpočtová a daňová opatření,
- g) výkonu kontroly, dozoru, dohledu a regulace spojených s výkonem veřejné moci v případech uvedených v písmenech c), d), e) a f), nebo
- h) činností spojených se zpřístupňováním svazků bývalé Státní bezpečnosti.

S ohledem na znění ustanovení § 3 odst. 6 zákona v daném případě přichází v úvahu pouze možnost aplikace té části věty ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona, která hovoří o předchozím souhlasu subjektu údajů.

Podle § 16 odst. 1 zákona ten, kdo hodlá jako správce zpracovávat osobní údaje nebo změnit registrované zpracování podle tohoto zákona, s výjimkou zpracování uvedených v § 18, je povinen tuto skutečnost písemně oznámit Úřadu před zpracováním osobních údajů.

Podle § 45 odst. 1 právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů se jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů

- c) shromáždí nebo zpracovává osobní údaje v rozsahu nebo způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu [§ 5 odst. 1 písm. d), f) až h)],
- i) nesplní oznamovací povinnost podle tohoto zákona (§ 16 a 27),

Podle odst. 3 za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta do výše 5 000 000 Kč.

Podle § 4 zákona se pro účely tohoto zákona rozumí

a) osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu,

d) subjektem údajů fyzická osoba, k níž se osobní údaje vztahují,

e) zpracováním osobních údajů jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace,

f) shromažďováním osobních údajů systematický postup nebo soubor postupů, jehož cílem je získání osobních údajů za účelem jejich dalšího uložení na nosič informací pro jejich okamžitě nebo pozdější zpracování,

j) správcem každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj. Zpracováním osobních údajů může správce zmocnit nebo pověřit zpracovatele, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak,

l) zveřejněným osobním údajem osobní údaj zpřístupněný zejména hromadnými sdělovacími prostředky, jiným veřejným sdělením nebo jako součást veřejného seznamu,

n) souhlasem subjektu údajů svobodný a vědomý projev vůle subjektu údajů, jehož obsahem je svolení subjektu údajů se zpracováním osobních údajů,

o) příjemcem každý subjekt, kterému jsou osobní údaje zpřístupněny; za příjemce se nepovažuje subjekt, který zpracovává osobní údaje podle § 3 odst. 6 písm. g).

Žalobce své námitky směřuje proti té části výroku, ve kterém je mu kladeno za vinu, že na svých webových stránkách na sociální síti Facebook zveřejnil obrazový záznam z kamery (fotografii), zachycující osobu podezřelou z krádeže a nezpochybňuje tak závěr žalovaného o tom, že jednal v rozporu se zákonem na ochranu osobních údajů, pokud neoznámil svůj záměr zpracovávat osobní údaje prostřednictvím kamerového systému (jedné kamery) před zahájením zpracování [REDAKCE]

S ohledem na obsah vyjádření žalobce k Oznámení o zahájení řízení, ve kterém žalobce zpochybnil jeho pozici správce osobních dat zákazníků, považuje soud za nutné uvést, že informace zachycené a zaznamenané kamerovým systémem jsou osobními údaji ve smyslu ust. § 4 písm a) zákona, neboť z obsahu spisu je patrné, že na základě těchto údajů došlo k identifikaci konkrétní osoby - pachatele. Nesporné také je, že pořizování obrazového záznamu zachycujícího jednotlivé fyzické osoby v provozovně žalobce, uchovávání těchto záznamů a jejich případné další použití jsou operacemi, které lze podřadit pod definici pojmu zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm e) zákona a žalobce je tedy správcem osobních údajů dle § 4 písm. j) zákona a je proto povinen dodržovat povinnosti stanovené zákonem č. 101/2000 Sb.

Žalovaný ve svém rozhodnutí připustil, že žalobce mohl v daném případě zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů na základě výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona, neboť je to podle něj nezbytné pro ochranu práv žalobce (ochrana majetku) a nejedná se s ohledem na záběr kamery o nepřiměřený zásah do soukromí sledovaných osob.

Není tedy důvodná námitka žalobce, že z prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, že by správní orgán ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona aplikoval nebo se jím nějak při úvahách zabýval. Z uvedeného je patrné, že žalovaný toto ustanovení vyložil, avšak možnost provozovat kamerové systémy bez souhlasu subjektu údajů omezil pouze na situace, kdy je bezpodmínečně zabezpečeno, že osobní údaje z tohoto kamerového systému nebudou nijak zveřejněny ani jiným způsobem šířeny.

Žalovaný ani předseda žalovaného, nespatřují pochybení žalobce v tom, že zpracovával údaje bez souhlasu subjektu údajů. Pojem zpracování údajů, tak jak je vymezen v ustanovení § 4 písm. e) zákona, ale omezil, z čehož vyplývá, že pokud žalobce jako správce pouze shromažďoval a uchovával údaje za účelem ochrany majetku, bylo jeho jednání v souladu se zákonem. Problém dle žalovaného nastal ve chvíli, kdy žalobce zveřejnil fotografii (záznam z kamerového systému) na veřejné internetové síti. Žalovaný je přesvědčen, že zveřejnění této fotografie již nebylo učiněno v souladu s účelem, k němuž byly tyto údaje shromážděny, tj. k ochraně majetku. Žalovaný sice připouští, že v případě odcizení majetku nebo způsobení jiné škody může kamerový systém, resp. záznam z něj napomoci zajištění pachatele, ale vyjadřuje přesvědčení o tom, že zveřejnit záznamy může pouze orgán policie.

Z uvedeného je tak patrný závěr správních orgánů, že účelem kamerového systému je ochrana majetku a že zveřejněný záznam z kamerového systému může napomoci zajištění pachatele, tedy k ochraně majetku správce. Žalovaný ani předseda žalovaného ale neuvedli, z jakého důvodu považují zpracování údajů ve formě zveřejnění fotografie na sociální síti Facebook za učiněné v rozporu s účelem, pro který jsou údaje shromažďovány. Za tento účel i správní orgány označily ochranu majetku správce údajů, tj. žalobce. Z napadených rozhodnutí tak nevyplývá zásadní informace, z jakého důvodu zveřejnění fotografie, které vedlo k dopadení pachatele krádeže [REDAKCE] a s ochranou majetku dle soudu úzce souviselo, považují správní orgány za učiněné v rozporu s účelem kamerového systému. Skutkovou podstatou deliktu, za jehož spáchání byla žalobci uložena pokuta, je ale právě jednání, při kterém správce údajů poruší povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Vzhledem k chybějícímu odůvodnění žalovaného i předsedy žalovaného, který na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odkázal, o porušení této povinnosti, dospěl soud k závěru, že se jedná o tak závažné pochybení, pro které je nutné napadené rozhodnutí zrušit.

Předseda žalovaného se v napadeném rozhodnutí zabýval až odůvodněním toho, proč žalobce ke zveřejnění fotografie potřeboval souhlas subjektu údajů, když zdůraznil, že zveřejnění fotografie na internetové sociální síti došlo k zásahu do soukromí konkrétní fyzické osoby, což je v protikladu vůči ochraně soukromého a osobního života, jejímž splněním je podmíněna aplikace právního titulu dle ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona.

Podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.

Soud se tedy s ohledem na závěr předsedy žalovaného zabýval otázkou, zda by v případě, že by skutečně žalobce naplnil svým jednáním skutkovou podstatu deliktu, tedy zveřejněním fotografie porušil povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem,

k němuž byly shromážděny, na tuto situaci, dopadala výjimka stanovená v § 5 odst. 2 písm. e) zákona nebo by musel žalobce disponovat předchozím souhlasem subjektu údajů, v daném případě pachatele trestné činnosti. V této souvislosti je stěžejní posouzení otázky proporcionality a vyvážení práva na ochranu osobních údajů subjektu údajů v porovnání s právem žalobce na ochranu vlastního majetku. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 25. února 2015, č.j. 1 As 113/2012 (dostupný na www.nssoud.cz) vyplývá, že je nutné vždy zohlednit konkrétní situaci, která je v řízení posuzována.

Žalovaný zastává názor, že je možné provozovat kamerové systémy bez souhlasu subjektu údajů, ale jen tehdy, je-li bezpodmínečně zabezpečeno, že osobní údaje z tohoto kamerového systému nebudou nijak zveřejněny ani jiným způsobem šířeny. Žalovaný odmítl aplikovat ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona z důvodu, že zveřejnění fotografie na internetové sociální síti došlo k zásahu do soukromí konkrétní fyzické osoby, což je v protikladu vůči ochraně soukromého a osobního života. Soud však má za to, že tento závěr nelze zobecňovat a že otázku předchozího souhlasu subjektu se zveřejněním je nutné posoudit právě s ohledem na to, za jaké situace došlo ke zveřejnění fotografie a do práv jakého subjektu mohlo být zasááno. Jinak by jakýkoli test proporcionality postrádal smysl. Zde na jedné straně stojí právo žalobce na ochranu vlastnictví a na druhé straně právo pachatele trestného činu na ochranu osobních údajů. Jestliže posuzujeme charakter a význam ochrany těchto práv, nelze nepřihlédnout k tomu, že subjekt, který zcela vědomě zcizil [redacted] musel vědět, že jedná v rozporu se zákonem, neboť převzal do své dispozice předmět, který mu nenáležel. Vědomě tedy porušoval zákon, a to za situace, kdy na prodejně bylo veřejně deklarováno, že prostor je monitorován. Byl tedy srozuměn s tím, že jeho jednání je kamerou zachyceno. Nabízí se otázka intenzity ochrany prvá subjektu, který vědomě disponuje s movitou věcí, která mu nepatří a intenzity ochrany práv subjektu, který je v postavení subjektu, jemuž je narušeno jeho právo na ochranu majetku. Ze závěru žalovaného skutečně vyplývá, že staví ochranu soukromí pachatele trestného činu nad právo majitele na ochranu vlastního majetku. Nelze přehlédnout, že fotografie byla pořízena v průběhu páčání trestné činnosti a že zveřejnění fotografie na sociální síti vedlo k odhalení pachatele. Soud má za to, že pachatel trestné činnosti, který úmyslně odcizil majetek, který mu nepatří, musí počítat s tím, že jeho práva na ochranu osobní identity nebudou chráněna stejně jako práva osob, které jednájí v souladu se zákonem. Soud nevidí důvod, proč by měla být poskytnuta ochrana pachateli trestného činu, a současně byla pokutou potrestána osoba, která se tím, že zveřejnila fotografii pachatele na Facebooku, snažila pouze o okamžité zajištění navrácení svého vlastního majetku v hodnotě relativně vysoké. Skutkové okolnosti v této věci mají pak výrazný dopad na nebezpečnost jednání žalobce, které je jednou z podmínek pro závěr o tom, zda došlo ke spáchání deliktu. Soud má za to, že v daném případě nelze hovořit o nebezpečnosti jednání žalobce, jestliže využil svého práva na ochranu svého vlastnictví proti subjektu, který zcela vědomě jednal v rozporu se zákonem.

Soud přitom zohlednil i skutečnost, že televizní stanice často vysílají v rámci zpravodajských pořadů záběry z průmyslových kamer, na kterých se objevují osoby zachycené při páčání trestné činnosti. V některých případech se jedná o závěry poskytnuté policií, jak uvádí žalovaný, ale ne vždy, což je patrné z obsahu konkrétních pořadů. Tato praxe často nebývá žalovaným Úřadem postihována. I vzhledem k této praxi je soud přesvědčen, že uložení pokuty v daném případě není na místě, neboť nevidí důvod, proč by zveřejnění fotografie na jiném informačním portálu mělo k uložení pokuty vést.

Z uvedených důvodů tak soud dospěl k závěru, že by v případě, že v řízení následujícím po zrušení rozhodnutí dospěje k závěru, že se žalobce jednání, kterým porušil povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny; dopustil, měl žalovaný aplikovat ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona a v důsledku toho od potrestání upustit.

Pro úplnost soud k námitce žalobce, že se rozhodnutí předsedy nezabývalo otázkou předchozího souhlasu se zpracováním osobních údajů, když vstup do prodejny žalobce byl označen upozorněním, že prostor prodejny je sledován kamerou, uvádí soud, že řízení před správním orgánem tvoří jeden celek, a proto je podstatné, že se touto otázkou zabýval žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí, ve kterém uvedl, že pouhý vstup zákazníka do prodejny, i když je předtím na existenci kamerového systému upozorněn, není a nemůže být souhlasem ve smyslu zákona. Odkázal na ustanovení § 4 písm. n) zákona, dle kterého souhlasem subjektu údajů rozumí svobodný a vědomý projev vůle subjektu údajů, jehož obsahem je svolení subjektu údajů se zpracováním osobních údajů. Tuto námitku tak soud důvodnou neshledal.

K otázce předchozího souhlasu považuje soud za nutné uvést, že informovaným souhlasem subjektu skutečně není jen pouhý vstup do objektu, i když je tento objekt označen informací o tom, že je monitorován kamerami. Z obsahu ustanovení § 4 písm. n) zákona jednoznačně vyplývá, že souhlasem subjektu údajů se rozumí svobodný a vědomý projev vůle subjektu údajů, jehož obsahem je svolení subjektu údajů se zpracováním osobních údajů, což pouhý vstup do objektu splňovat nemůže.

Vzhledem k tomu, že stejnými vadami jako žalobou napadené rozhodnutí trpí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil soud i toto rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s.ř.s.). Soud současně vyslovil, že se věc žalovanému vrací k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do dne 31.12.2012 za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (za převzetí věci, sepsí žaloby) a dva režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800,- Kč. K tomu nutno připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21% z této částky, neboť zástupce žalobce osvědčil před soudem, že je plátcem této daně, která v dané věci činí 1.008,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč za podání žaloby. Soud proto přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 8.808,- Kč. Tuto částku uložil žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. května 2015

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu

[REDACTED]

12. 10. 20